

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Reprehensiones prudentes, ac mansuetas esse oportere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ad sua cæcutiunt; neque vident, hoc ipsum esse turpisimum, omnia velle carpere. Sed tales Carpos & Momos, & Theones esse oportet in mundo, qui bonos exerceant, malos, dum mordent, sanent. Ob hos igitur, qui de natura, vel de ipso naturæ authore queritur, dissimulatis tot bonis, perinde facit, as si quis Nilum calumaietur alioqui frugiferum Ægypto, quod crocodilum habeat, aut aspidem; nec velit frui prognatis frugibus, sed tantum queratur de venenis, quæ nutrit. Quin ut ipsa venena medicina sunt, si recte usurpentur, ita vituperatores digitum intendunt ad ulcera nostra, & lingua monstrant, quid in nobis sit vitiosum. Quod si vitiosum sit nihil (in quo autem est nihil?) saltem nos expoliunt, semperque minus nocent, quam lingua blandientur. Quamquam etiam multi sunt, qui quia nos amant, verbis castigant, qui vtiq; sunt adulatoribus anteferendi, iuxta illud: *Corripet me iustus in misericordia; & increpat me: oleum autem peccatoris non impinget caput meum.* Denique quicumque sive rei, sive non rei linguas sentitis viperinas, recognitate eum, qui taliter sustinuit a peccatoribus aduersum semetipsum contradictionem: ut ne fatigemini, animis vestris deficiente. Inter alias causas, ob quas apud Religiosos quotidie legatur Martyrologium, non est solum, ut occurrentibus quotidie Sanctorum solennitatibus, congruum eis honorem impendamus, eorum auxilia imploremus, eorum facta vitamque imitemur; sed etiam, ut ex Dionysio Carthusiano docet:

Molanus l. de Martyrolog. Molanus: In Capitulis Religiosorum, antequam culpe recognoscantur, seu proclamentur, sit lectio in Martyrologio, quatenus fratres Sanctorum exemplo ad patientiam animentur, etiamsi absq; sua culpa redarguantur, aut proclamentur. Facit ergo reprehensio etiam de ea re, quæ culpabilis non est, ut Martyribus innocenter passis, similes reddamur; si Martyrum exemplo eam patienter perferamus.

VII.

Ecli. 10. 28. Ob hanc causam vir prudens & disciplinatus non murmurabit correptus. At quemadmodum difficillime sanantur, qui sui sensuarent in morbo, velut lethargici ac phrenetici; ita tardissime revocantur ad bonam mentem, qui non agnoscunt sua vitia. Hinc permersi difficile corrigitur. Magna igitur ars est tractare tales, atque eis sua vitia ostendere, postea curare. *Quo pacto reformaretur.*

G. RHESUS

Ecli. 1. 15. .

& rursus aliquid fieret id, quod vehementer medelam reijceret, tamquam inobediens, & quod minimè propter longitemporis superbiam corrigi posset? ait S. Greg. Naz. Nempe ut mansueto & humano curatio-
nis modo ad correctionem induceretur, cum neque ramus incurvus su-
bitam inflexionem, & producentis manus violenter ferret, citiusq[ue] fran-
geretur, quam dirigeretur. Neque equus ferox & adultus, absque as-
sentatione & demolitione freni susciperet, tyrannidem. Ut ergo corre-
ctio fiat correctio, nec qui corripitur, patientia; nec qui corripit,
clementia debet obliuisci. Nam qui correptus statim fugit, exo-
sus admonitorem, perinde facit, ac si sectus à medico, continuò
offensus aufugiat, non expectans ut obligetur, & oblinatur vul-
nus, ac mitigetur. Nam is, quod dolet, iam passus, quod opera
confert, non vult experiri. Ad corrigit autem quod attinet, eos
ipso corrigit, aut monet his verbis D. Chrysostomus. Non videtis
medicos, quando urunt, vel secant aliquos, cum quanta lenitate opus cu-
rationis exercent? Multi amplius corripientes oportet hoc agere. Et
enim correptio & igne & ferro vehementius operatur, & resilire facit
eos, quibus offertur. Hac circa agrum medici etiam student primū,
quatenus possint agrum facere, sectionem aequanimiter tolerare: &
quantum possunt, leniter agunt, & aliquantulum requiescentes agrum
faciunt recreari. Sic ergo oportet correptiones efficere, ut & qui corri-
piunt, non resiliant, ac si eos iniuriari proueniat, ac si percuti, non de-
bent abborrere. Nam qui secant aduersus eos, à quibus secantur,
multa reclamant, sed illi nihil impediunt, sed tantum agrotantium
consulunt utilitati & sospitati. Sic etiam h[ic] cuncta gerenda sunt,

Ita quidem constituti debent esse, qui reprehendendo alias
corrigunt; at qui corrigitur, reprehensores pluris debent face-
re, quam laudatores, à quibus plerique plausum captant. Si &
animum voce intelligeremus, nempe coriorum, gracilorum, ait Dio, Dio orat. 66.
atque aliorum animantium, nempe ranarum, aut cicadarum, haud
dubie & horum vocibus animum aduerteremus, quidnam de nobis dice-
ret gracilis volans, aut pica, & quam de nobis haberent opinionem?
Felicitas ergo quadam est, quod non intelligimus. Quot verò homines
reni sunt insipientiores & gracilis? Et quam pauci sunt, qui lau-
dant? quam multi, qui vituperant? Ex illis autem paucis, qui hu-
manæ gloria theatrum conficiunt, quam viles, quam praui iudi-
cij?

Eff

VIII.

Dio orat. 66.